

nanter, hvilket er Halvdelen af det Antal Premierlieutenanter, man har til Tjeneste. At det Forhold ikke er heldigt, behøver neppe noget Bevis, thi hvor meget man end maa ønske, at der er Ungdom i Hæren, kan man dog faae for megen Ungdom. Men desuden er der hermed forbundet stor Ulempe, og det er, at denne Massetilgang med Nødvendighed i Tiden maa medføre en Masseafgang paa Grund af Aldersgrændsen, thi de Paagjældende ere omtrent alle Fevnaaldrende. Er Forøgelsen af Kammerne den ene af Grundene til Vacancerne, er som allerede omtalt den anden at søge i Virkningen af Aldersgrændsen. Jeg har altid været og er endnu en bestemt Modstander af Aldersgrændser, og hver Gang Hærloven har været forhandlet, har jeg stillet Ændringsforslag om at faae dem ophævet. Jeg beklager, at det ikke er lykkedes mig at finde Tilslutning, nu staa vi overfor Følgerne. Men selv om man maatte anse Aldersgrændser som i og for sig nødvendige for Hæren, maa man jo dog ved Gjennemførelsen se hen til, hvad den vil føre til i Tiden, og var der noget Dieblit, hvor der var Anledning til at tage dette Hensyn, saa var det netop, da det gjaldt om at gennemføre Tillægsloven af 25de Juli 1880. Der var i den ikke forekrevet noget Tidspunkt, inden hvilket den skulde bringes til Udførelse, saa Ministeriet havde Tid til at foretage Undersøgelserne, og det eneste Sted, hvor man var istand til fuldt at kunne overse Virkningen af Aldersgrændserne, var netop Krigsministeriet, fordi kun dette raadede over de nødvendige Oplysninger om Forfremmelses Indflydelse derpaa. Havde man dengang undersøgt, hvad Følgerne vilde blive, saa maatte man have indset Nødvendigheden af at faae vedtaget en Overgangsbestemmelse, der kunde have bidraget til at afhjælpe Ulemperne, og denne vilde neppe være stødt paa Bankefælder; der behøvedes ikke mere end at forandre Lovens lille obligatoriske Ord „skal“ til „kan.“ Derved vilde man i Overgangsperioden have faaet Afgang til efter eget Valg at bevare de Kræfter, som Hæren havde Brug for. I Stedet derfor har man nu berøvet Hæren en stor Del krigsbante og rutinerede Officerer, uden at kunne dække de derved opstaaede Vakancer. Jeg tror ikke, at man noget andet Sted vilde være gaaet den Vej. Nu er det vel for sent at faae hele Skaden ændret, men vi ere dog endnu i den 11te Time; thi iaar vil Afgangen blive nogle og tredive Officerer, blandt hvilke den langt overveiende Del er Kapitainer, og der er derfor endnu Leilighed til at søge bevaret de af disse Officerer, man ønsker at beholde, hvorved man paa den ene Side vilde opnaa, at

Antallet af Vakancer bliver noget formindret, og paa den anden Side forhindre, hvad der maa betragtes som en stor Ulempe, at Officersstolen i en vis Henseende kommer til at virke som en Officersfabrik. Jeg veed vel, at Forandringen vil være et stuet Haab for mange unge Mænd, der have ventet Forfremmelse, men Hovedsagen maa jo dog være at bevare Hærens Kampdygtighed, og for dette Hensyn maa alle andre vige. Maaſte vil man kalde det en Uret, om man vil følge den af mig foreslaaede Vej, lad saa være, det er dog en langt mindre Uret end den, man gjorde i 1867 ved at indføre Aldersgrændsen for Officerer, der vare indtraadte efter Organisationsplanen af 1842, der jo ikke kjendte nogen Aldersgrændse. Men i een Henseende kan jeg dog berolige: Selv om man vil gaa den Vej, jeg har foreslaaet, vil det ikke føre til, at en eneste Lieutenant falder for Aldersgrændsen, men kun til, at nogle Lieutenanter maaſte lidt senere blive Kapitainer, end ellers vilde være Tilfældet, og til Vidnesbyrd om, at de maaſte kunne taale at vente, turde det tjene, at enkelte af dem, idetmindste en enkelt, staa saaledes, at han kun i 10 Aar har været Lieutenants, Tiden regnet fra hans Udnævnelse til Sekondlieutenant. Skulde vi iøvrigt komme til, at man efter 10 Aars Tjeneste i Fodfolket bliver forfremmet til Kapitain, saa faae vi saa paradisiske Tilstande i den danske Hær, som man ikke tilnærmelsesvis kjender i nogen anden Hær. Man hører ofte sige, at det vel er uheldigt, at der finder Afstedigelse Sted paa Grund af Alder, men at de Paagjældende dog delvis kunne komme til Anvendelse. Forjaavidt man derved tænker sig Ansættelse i Forstærkningen, saa er ialtfald for Diebliffet denne Udſigt lukket; thi for et Par Aar siden besatte man alle Posterne i Fodfolkets Forstærkning. Maaſte antager man, at de Afstedigede, hvis det kommer til Krig, ville melde sig til midlertidig Tjeneste i Hæren. Jeg tror, at man ved en saadan Betragtning gjør Regning uden Bert; thi da de Paagjældende jo alle ere Mænd, der endnu kunne bestille Noget, og da den Pension, man giver dem, er for lille til, at de derved kunne ernære en Familie, ere de naturlig henviste til at søge Bessjæftigelse. At det ikke er let for dem at komme ind i en anden Virksomhed, behøver jeg ikke at nævne; men det turde dog være sikkert, at er det lykkedes dem at komme i en anden Livsstilling, ville de betænke sig paa, naar der kommer Krig, midlertidigt at træde ind i Hæren, for bagefter at begynde forfra. Noget ganske Andet var det, hvis man havde lettet dem Afgang til at komme ind i anden Stats-tjeneste. Jeg har tidligere bragt dette Spørgs-